

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/815/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7211216011
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7211216011.5

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu : I. L. L., Q. F. B., B. XX, zastúpený JUDr. Igorom Raábom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 37, proti žalovanému : Miestny podnik služieb, s.r.o., Košice, so sídlom v Košiciach, Rastislavova 65, IČO: 31 687 067, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Daniel Blyšťan, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Užhorodská 21, v konaní o určenie, že pracovný pomer trvá, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č.k. 22C/81/2011-382 zo dňa 26.9.2014

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 903,62 € a tieto zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Raába do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvého stupňa alebo len súd) uznesením označeným v záhlaví zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia vo výške 1.062,37 € do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Rozhodol tak po právoplatnosti rozsudku č.k. 22C/81/2011-293, ktorým určil, že pracovný pomer žalobcu k žalovanému trvá a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.7.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/115/2014-341 zo dňa 17.6.2014, ktorým bol vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Košice II potvrdený.

Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo záveru, že žalobca mal v konaní plný úspech, a preto mu v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. priznal plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému, ktoré pozostávali z trov právneho zastúpenia tak, ako sú podrobne vyčíslené v odôvodnení napadnutého uznesenia v celkovej výške 1.062,37 €. Trovy právneho zastúpenia priznal v rozsahu, ako boli uplatnené v súlade s ust. 9 ods. 1, 11 ods. 1 a 13a ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. po zistení, že boli účelne vynaložené.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, alternatívne navrhol zrušiť uznesenie a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal záver súdu o plnom úspechu žalobcu v konaní, ako aj skutočnosť, že súd nerozhodol o trovách konania, ktoré si uplatnil podaním zo dňa 5.5.2011 z dôvodu zastavenia konania v časti o určenie, že pracovná zmluva medzi žalobcom a žalovaným je platná. Poukázal na to, že žalobou zo dňa 17.2.2011 sa žalobca domáhal určenia, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná a pracovný pomer uzavretý na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2004 trvá. Na pojednávaní dňa 3.5.2011 vzal späť návrh na začatie konania v časti, ktorou sa domáhal určenia, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná a zároveň zmenil návrh na začatie konania, keď navrhol, aby súd rozhodol o tom, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným trvá. Takúto zmenu návrhu súd uznesením na pojednávaní dňa 3.5.2011 pripustil. Konanie v časti určenia, že

pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná, zastavil a v prevyšujúcej časti vylúčil návrh na samostatné konanie s tým, že o trovách konania bude rozhodovať v konečnom rozhodnutí. Za tejto situácie teda išlo o rozhodovanie o dvoch samostatných nárokoch, pričom žalobca bol úspešný iba ohľadne jedného z nárokov, preto mal súd v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. rozhodnúť, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vytýkal súdu, že sa nevyporiadal s možným použitím ust. § 143 O.s.p., hoci v prejednávanej veci nie žalovaný zapríčinil začatie konania vo vyššie uvedenej veci, ale práve žalobca, ktorý odvodzoval existenciu svojho pracovného pomeru od pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2004, ktorú aj súd na základe vykonaného dokazovania považoval za neplatnú. Rovnako sa súd nevyporiadal ani s možnou aplikáciou ust. § 150 ods. 1 O.s.p.. Podľa jeho tvrdenia žalobca účelovo menil právny dôvod vzniku pracovného pomeru v priebehu konania podľa potreby, a teda účelovo menil svoje tvrdenie, z akého právneho titulu si uplatňuje svoj nárok na určenie, že pracovný pomer k žalovanému trvá, ak pôvodne tvrdil trvanie pracovného pomeru na základe zmluvy zo dňa 1.8.2004 a následne tvrdil, že jeho pracovný pomer vznikol menovaním. Vytýkal súdu, že nerozhodol o trovách ním vyúčtovaných v súvislosti so zastavením konania v časti o určenie, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná, hoci jednoznačne zastavenie konania zaviniť žalobca. Nakoniec namietal aj účelnosť trov konania, pokiaľ ide o úkony vykonané do 3.5.2011, vrátane účasti na pojednávaní dňa 3.5.2011, ktoré nepovažoval za úkony potrebné na účelne uplatňovanie žalobcovho práva proti žalovanému, nakoľko žalobca sa do pojednávania konaného dňa 3.5.2011 domáhal trvania pracovného pomeru na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2004, o ktorej súd uzavrel, že je absolútne neplatná. Za neúčelné považoval aj vyjadrenia zo dňa 14.9.2011, zo dňa 18.6.2013 a zo dňa 3.12.2013. Vyjadrenie zo dňa 14.9.2011 je záverečným prednesom právneho zástupcu žalobcu v písomnej forme, ktorý predniesol na pojednávaní dňa 11.10.2011, preto nie je možné duplicitné priznanie odmeny za ten istý úkon. Z rovnakých dôvodov namietal aj neúčelnosť písomného vyjadrenia zo dňa 3.12.2013, keďže išlo o záverečnú reč v písomnej forme, ktorá bola prednesená ústne na pojednávaní 3.12.2013. Vyjadrenie zo dňa 18.6.2013 podľa názoru žalovaného vôbec nesúviselo s prejednanou vecou a nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie súdu vo veci, z ktorých dôvodov je toto vyjadrenie neúčelné. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne nesprávne.

Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril s argumentáciou, že odvolanie považuje svojim obsahom za profesionálne nekorektné.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

V prejednávanej veci neboli splnené podmienky ani na potvrdenie uznesenia (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.), preto odvolací súd uznesenie zmenil v zmysle ust. § 220 O.s.p..

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania účastníkov správne aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., nesprávne však určil výšku trov konania, ktoré boli účelne vynaložené na uplatnenie práva žalobcu.

Účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že jeho aplikácia pri rozhodovaní o trovách konania účastníkov prichádza do úvahy iba v prípade, že niektorý z účastníkov mal plný úspech vo veci.

Plný úspech vo veci má žalobca, keď súd vyhovie jeho žalobe v plnom rozsahu.

O takýto prípad ide aj v prejednávanej veci a odvolacie námietky žalovaného, týkajúce sa nesprávnej aplikácie ust. § 142 ods. 1 O.s.p., sú nedôvodné.

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 17.2.2011 sa domáhal určenia, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2014 je platná a pracovný pomer uzavretý na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2004 trvá. Tieto svoje nároky odvodzoval z pracovnej zmluvy zo dňa 1.8.2004 uzavretej so žalovaným. Na pojednávaní

dňa 3.5.2011 tvrdil, že jeho pracovný pomer vznikol na základe menovania a domáhal sa určenia, že tento pracovný pomer trvá.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že došlo k zmene žaloby, pretože na základe iných skutkových tvrdení (o vzniku jeho pracovného pomeru menovaním) domáhal sa iného plnenia - určenia, že jeho pracovný pomer trvá, namiesto pôvodného nároku, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná a pracovný pomer uzavretý na základe tejto zmluvy trvá.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nesprávne súd posúdil dispozíciu žalobcu so žalobou ako čiastočné späťvzatie žaloby a čiastočnú zmenu, hoci v skutočnosti došlo k jej zmene v celom rozsahu a v dôsledku toho následne nesprávne konanie čiastočne zastavil a v prevyšujúcej časti nárok vylúčil na samostatné konanie.

Táto zmena žaloby bola uskutočnená na prvom pojednávaní vo veci dňa 3.5.2011, zmena žaloby bola na tomto pojednávaní pripustená a predmetom konania až do rozhodnutia súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu bolo určenie, že pracovný pomer medzi účastníkmi trvá. Tejto žalobe súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel, rozsudok bol potvrdený aj odvolacím súdom, a teda záver súdu, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, je správny.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd správne pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému.

Z citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. však vyplýva, že aj keď má účastník plný úspech vo veci, patrí mu iba náhrada tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie jeho práva. Táto zásada sa vzťahuje aj na trovy právneho zastúpenia, ktoré nie je možné účtovať a priznať duplicitne za ten istý úkon.

Vzhľadom na skutočnosť, že právna zástupkyňa žalovaného predniesla záverečnú reč ústne na pojednávaní dňa 11.10.2011 a 3.12.2013, pričom za účasť na týchto pojednávaniach jej bola priznaná odmena, nie je možné priznať jej osobitne odmenu aj za predloženie tejto ústne prednesenej záverečnej reči v písomnej forme.

V tomto smere sú odvolacie námietky ohľadne priznania odmeny za tieto 2 úkony právnej služby, t.j. vyjadrenie zo dňa 14.9.2011 a 3.12.2013 dôvodné a za tieto 2 úkony odvolací súd odmenu a náhradu hotových výdavkov žalobcovi nepriznal. Z týchto dôvodov krátil priznané trovy právneho zastúpenia o odmenu za tieto 2 vyššie uvedené úkony právnej služby vo výške 57 € a 60,07 €, o režijný paušál za tieto úkony vo výške 7,41 € a 7,81 € a o DPH z tejto odmeny a náhrady hotových výdavkov.

Žalobcovi teda prislúcha náhrada trov právneho zastúpenia nasledovne :

1. odmena za úkony právnej služby určená podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. :

- príprava a prevzatie zastúpenia dňa 21.2.2011 vo výške 57 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 3.5.2011 vo výške 57 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 24.6.2011 vo výške 14,25 €, keďže pojednávanie bolo odročené bez prejednania veci,
 - účasť na pojednávaní dňa 8.7.2011 vo výške 57 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 11.10.2011 vo výške 57 €,
 - odvolanie zo dňa 30.11.2011 vo výške 57 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 26.3.2013 vo výške 60,07 €,
 - vyjadrenie zo dňa 18.6.2013 vo výške 60,07 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 25.6.2013 vo výške 60,07 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 5.11.2013 vo výške 60,07 €,
 - účasť na pojednávaní dňa 3.12.2013 vo výške 60,07 €,
 - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 27.2.2014 vo výške 61,87 €,
- spolu odmena za vyššie uvedené úkony právnej služby vo výške 661,47 €.

2. režijný paušál za 6 úkonov vykonaných v roku 2011 po 7,41 €, za 5 úkonov vykonaných v roku 2013 po 7,81 € a za 1 úkon vykonaný v roku 2014 vo výške 8,04 €, spolu režijný paušál 91,55 €.

3. 20 % DPH z odmeny a náhrady hotových výdavkov v celkovej výške 150,60 €.

Spolu trovy právneho zastúpenia takto predstavujú 903,62 €.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zmysle ust. § 220 O.s.p. zmenil napadnuté uznesenie tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 903,62 €, ktoré je žalovaný v zmysle ust. § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Raába č.ú.: 520700-4202848649/8360, vedený v mBank, a.s. do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Pokiaľ žalovaný namieta priznanie trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby písomné vyjadrenie zo dňa 18.6.2013 z dôvodu jeho neúčelnosti, odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že ide o úkon účelný, z ktorého dôvodu patrí žalobcovi náhrada trov právneho zastúpenia za tento úkon.

Ako vyplýva z písomného podania žalobcu zo dňa 18.6.2013 (č.l. 179 spisu), ide o písomné podanie vo veci samej, v ktorom sa žalobca vyjadril k vzniku pracovného pomeru u právneho predchodcu žalovaného na základe menovania i k jeho trvaníu u súčasného žalovaného s poukazom na právnu prax v iných obdobných veciach, ktoré otázky boli v konaní sporné a od ich vyriešenia závisel (ne)úspech žalobcu. Nedôvodná je preto námietka žalovaného, že skutočnosti obsiahnuté v tomto vyjadrení nesúviseli s prejednávanou vecou a nemali žiaden vplyv na rozhodnutie súdu vo veci samej.

Nedôvodné sú aj odvolacie námietky, v zmysle ktorých súd sa nevyporiadal s možným použitím ust. § 143 a § 150 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že pre aplikáciu týchto zákonných ustanovení pri rozhodovaní o trovách konania účastníkov neboli splnené zákonné podmienky.

V zmysle ust. § 143 O.s.p. odporca, ktorý nemal úspech vo veci, má právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ak svojim správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania.

O tom, že odporca svojim správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania, možno spravidla hovoriť vtedy, ak konanie bolo navrhovateľom začaté, hoci odporca neporušil žiadne svoje povinnosti alebo hoci ich síce porušil, avšak bol ochotný závadný stav mimosúdne odstrániť a nedošlo k tomu iba pre nedostatok potrebnej súčinnosti zo strany navrhovateľa.

O takýto prípad v prejednávanej veci nejde, pretože vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný porušil svoje povinnosti zamestnávateľa v zmysle Zákonníka práce prideľovať navrhovateľovi prácu, keďže pracovný pomer navrhovateľa u odporcu žiadnym predpokladaným spôsobom neskončil. Žalobca musel na výzvu žalovaného opustiť pracovisko a žalobcovi neumožnil vykonávať prácu ani na základe jeho písomnej výzvy, ktorá bezprostredne predchádzala podaniu žaloby, z ktorého dôvodu žalobca nemal inú možnosť, než domáhať sa svojich práv súdnou cestou.

V zmysle ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Citované zákonné ustanovenie predstavuje z hľadiska náhrady trov konania výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenia a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdoším. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem, upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať aj sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade je potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť

trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkovi v konaní.

Z uvedeného výkladu § 150 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať aj na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal.

Rovnako dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. môžu byť aj okolnosti danej veci, t.j. konkrétneho prejednávaneho prípadu.

Žalovaný za okolnosti konkrétnej veci v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia považuje tú skutočnosť, že žalobca menil právny dôvod vzniku pracovného pomeru v priebehu konania, od ktorého odvodzoval nárok na určenie, že jeho pracovný pomer trvá.

Vyššie uvedeným postupom žalobca iba využil svoje právo meniť žalobu v zmysle ust. § 95 O.s.p. a uplatnenie jeho procesného práva nemožno mu uprieť a považovať ho za dôvod, pre ktorý by mu nepatrila v prípade úspechu vo veci náhrada trov konania.

V tejto súvislosti odvolací súd ešte dopĺňa, že k zmene návrhu došlo na prvom pojednávaní vo veci dňa 3.5.2011, pričom tomuto právnemu úkonu predchádzalo iba podanie žaloby a príprava a prevzatie zastúpenia. Vzhľadom na účelnosť všetkých úkonov právnej služby poskytnutých počnúc dňom 3.5.2011 až do skončenia konania sú účelnými úkonmi aj príprava a prevzatie zastúpenia a podanie žaloby, za ktoré úkony rovnako patrí náhrada trov právneho zastúpenia.

Pokiaľ žalovaný namieta, že súd nerozhodol o trovách konania v súvislosti so zastavením konania v časti o určenie, že pracovná zmluva zo dňa 1.8.2004 je platná, odvolací súd poukazuje na svoje vyššie vyslovené závery, že zastavenie konania neprichádzalo do úvahy z dôvodu, že dispozíciu žalobcu so žalobou dňa 3.5.2011 je potrebné považovať za zmenu návrhu, a teda žalovanému nevznikol nárok na náhradu trov konania v tejto „zastavenej časti“.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú ostatné odvolacie námietky žalovaného nedôvodné a nespôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie v jeho prospech.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.